

Võitleja mõlemal küljel sõitsid Konrad von Mont-Fitchet ja Albert de Malvoisin, kes teotsesid tema risti-isadena. Nemad kandsid ordu valgeid rahuriideid. Nende kannul ratsutasid teised ordu kaaslased hulga kannupoiste ja paažidega mustas riides, kellest ükskord pidid saama tempel-ordu rüütlid. Neile järgnes valvurite salk jalgsi, samuti mustas riides, mille keskel paistis süüaluse kahvatu kaju, lähenedes pikkamisi, kuid kartuseta oma saatuse lõpupai-gale. Temalt olid võetud kõik ta ehted, sest nende seas võis ehk peituda mõni saadana amulett, mis see oma ohvri-tele selleks annab, et neid takistada pihtimast isegi piina-mistel. Jämedast valgest riidest lihtsalt valmistatud riie oli ilmunud tema idamaaliste kehakatete asemele, kuid tema pilgus oli nii palju resigneeritud julgust, et isegi selles riides ja ilma ühegi ehteta peale oma mustade lakkide äratas ta ka kõige valjemas vagatsejas kahetsust, miks küll nii kena olevus on tehtud kurjuse anumaks ja kuradi orjaks.

Ohvri järel käis salk pretseptooriumi alamaid elanikke, kõigil käed kokku pandud ja silmad maha löödud, nagu püha kord nõudis.

See aeglane rongikäik liikus mööda kingu külge üles-poole, tipule, kus oli turniiriplats, ja sinna sisse minnes tegi ta seal terve ringi paremalt poolt pahemale ning jäi siis seisma. Sündis väike segadus sel silmapilgul, kui suur-meister ja tema kaaslased, peale võitleja ja tema risti-isade, oma hobuste seljast maha tulid ja need kannupoiste kätte andsid, kes nad võitlusväljalt ära viisid.

Õnnetu Rebekka viidi tuleriida juurde mustale toolile. Esimesel momendil, mil ta heitis pilgu sellele õudsele surma-paigale, mis oli meeltele sama kole kui kehale piinav, valdas teda hirmuvärin ja silmi sulgedes näis ta palvetavat, sest ta huuled liikusid, kuigi ei tulnud kuuldavale sõnu. Üüri-kese aja pärast avas ta aga silmad uuesti ja vaatas kindlal pilgul tuleriita, nagu tahaks ta sellega harjuda, misjärel ta oma pea pikkamisi ja loomulikult kõrvale pööras.

Vahepeal oli suurmeister oma paigale asunud, ja kui rüütelkond tema ümber istet võtnud, igaüks oma seisuse kohaselt, andis mürisev pasunate hää l teada, et kohus on kokku kogunenud. Siis astus Malvoisin kui võitleja risti-isa ette ja pani Rebekka kinda võitluspandina suurmeistri jalge ette.

„Vahva isand ja kõrgeauline isa,“ ütles ta, „siin seisab hea rüütel Brian de Bois-Guilbert, tempelordu pretseptor, kes kinnast vastu võttes, mille ma praegu teie jalge ette panin, enese kohustas täna võitlema tõendamiseks, et see juuditüdruk, nimega Rebekka, on Siioni püha tempelordu kohtuotsuse õigusega ära teeninud, mille põhjal ta nõiana peab surema, — siin ta seisab, ma ütlen, ja on valmis rüütelikult ja ausalt võitlema, kui see on teie pühitsetud tahtmine.“

„On ta vandunud, et tema võitlus on õige ja aus?“ küsis suurmeister. „Too lunastaja kannataja-ihu ja *Te igitur*¹⁾ siia.“

„Härra ja kõrgeaulisem isa,“ vastas Malvoisin valmilt, „meie vend vandus juba oma asja õigluse hea rüütli Konrad de Mont-Fitchet kätte ja muud vannet ei peaks võima temalt nõuda, sest tema vastane on uskmatu ja ei või vastuvannet teostada.“

Alberti suureks rõõmuks oli see seletus rahuldav, sest kaval rüütel oli aimanud raskust või õigemini võimatust, Brian de Bois-Guilbertisse sedavõrt mõjuda, et ta selle rahvaskogu ees vannuks, ja oli sellepärast leidnud ettekäände, mis ta sellest talitusest vabastas.

Kui suurmeister Albert Malvoisini vabanduse oli vastu võtnud, andis ta heeroldile käsu oma kohust täita. Jällegi mürises pasunahää l ja ette astudes hüüdis heerold valjusti: „Kuulge, kuulge! Siin seisab hea rüütel, härra Brian de Bois-Guilbert ja on valmis võitlema mõne vabaverelise rüütliga, kes tahaks juuditüdruku Rebekka nõutud ja temale lubatud proovivõitluses välja astuda, sest tema ise isiklikult

---

1) Nende sõnadega algab katoliku jumalateenistuse muutumatu peaosa. Tõlk.

Võitleja mõlemal küljel sõitsid Konrad von Mont-Fitchet ja Albert de Malvoisin, kes teotsesid tema risti-isadena. Nemand kandsid ordu valgeid rahuriideid. Nende kannul ratsutasid teised ordu kaaslased hulga kannupoiste ja paažidega mustas riides, kellest ükskord pidid saama tempel-ordu rüütlid. Neile järgnes valvurite salk jalgsi, samuti mustas riides, mille keskel paistis süüaluse kahvatu kuju, lähenedes pikkamisi, kuid kartuseta oma saatuse lõpupai- gale. Temalt olid võetud kõik ta ehted, sest nende seas võis ehk peituda mõni saadana amulett, mis see oma ohvri- tele selleks annab, et neid takistada pihtimast isegi piina- mistel. Jämedast valgest riidest lihtsalt valmistatud riie oli ilmunud tema idamaaliste kehakatete asemele, kuid tema pilgus oli nii palju resigneeritud julgust, et isegi selles riides ja ilma ühegi ehteta peale oma mustade lokkide äratas ta ka kõige valjemas vagatsejas kahetsust, miks küll nii kena olevus on tehtud kurjuse anumaks ja kuradi orjaks.

Ohvri järel käis salk pretseptooriumi alamaid elanikke, kõigil käed kokku pandud ja silmad maha löödud, nagu püha kord nõudis.

See aeglane rongikäik liikus mööda kingu külge üles- poole, tipule, kus oli turniiriplats, ja sinna sisse minnes tegi ta seal terve ringi paremalt poolt pahemale ning jäi siis seisma. Sündis väike segadus sel silmapilgul, kui suur- meister ja tema kaaslased, peale võitleja ja tema risti-isade, oma hobuste seljast maha tulid ja need kannupoiste kätte andsid, kes nad võitlusväljalt ära viisid.

Õnnetu Rebekka viidi tuleriida juurde mustale toolile. Esimesel momendil, mil ta heitis pilgu sellele õudsele surma- paigale, mis oli meeltele sama kole kui kehale piinav, valdas teda hirmuvärin ja silmi sulgedes näis ta palvetavat, sest ta huuled liikusid, kuigi ei tulnud kuuldavale sõnu. Üüri- kese aja pärast avas ta aga silmad uuesti ja vaatas kindlal pilgul tuleriita, nagu tahaks ta sellega harjuda, misjärel ta oma pea pikkamisi ja loomulikult kõrvale pööras.

Vahepeal oli suurmeister oma paigale asunud, ja kui rüütelkond tema ümber istet võtnud, igauks oma seisuse kohaselt, andis mürisev pasunate hää teada, et kohus on kokku kogunenud. Siis astus Malvoisin kui võitleja risti-isa ette ja pani Rebekka kinda võitluspandina suurmeistri jalge ette.

„Vahva isand ja kõrgeauline isa,“ ütles ta, „siin seisab hea rüütel Brian de Bois-Guilbert, tempelordu pretseptor, kes kinnast vastu võttes, mille ma praegu teie jalge ette panin, enese kohustas täna võitlema tõendamiseks, et see juuditüdruk, nimega Rebekka, on Siioni püha tempelordu kohtuotsuse õigusega ära teeninud, mille põhjal ta nõiana peab surema, — siin ta seisab, ma ütlen, ja on valmis rüütelikult ja ausalt võitlema, kui see on teie pühitsetud tahtmine.“

„On ta vandunud, et tema võitlus on õige ja aus?“ küsis suurmeister. „Too lunastaja kannataja-ihu ja *Te igitur*¹⁾ siia.“

„Härra ja kõrgeaulisem isa,“ vastas Malvoisin valmilt, „meie vend vandus juba oma asja õigluse hea rüütli Konrad de Mont-Fitchet kätte ja muud vannet ei peaks võima temalt nõuda, sest tema vastane on uskmatu ja ei või vastuvannet teostada.“

Alberti suureks rõõmuks oli see seletus rahuldav, sest kaval rüütel oli aimanud raskust või õigemini võimatust, Brian de Bois-Guilbertisse sedavõrt mõjuda, et ta selle rahvaskogu ees vannuks, ja oli sellepärast leidnud ettekäände, mis ta sellest talitusest vabastas.

Kui suurmeister Albert Malvoisini vabanduse oli vastu võtnud, andis ta heeroldile käsu oma kohust täita. Jällegi mürises pasunahää ja ette astudes hüüdis heerold valjusti: „Kuulge, kuulge! Siin seisab hea rüütel, härra Brian de Bois-Guilbert ja on valmis võitlema mõne vabaverelise rüütliga, kes tahaks juuditüdruku Rebekka nõutud ja temale lubatud proovivõitluses välja astuda, sest tema ise isiklikult

---

1) Nende sõnadega algab katoliku jumalateenistuse muutumatu peaos. Tõlk.

Võitleja mõlemal küljel sõitsid Konrad von Mont-Fitchet ja Albert de Malvoisin, kes teotsesid tema risti-isadena. Nemad kandsid ordu valgeid rahuriideid. Nende kannul ratsutasid teised ordu kaaslased hulga kannupoiste ja paažidega mustas riides, kellest ükskord pidid saama tempel-ordu rüütlid. Neile järgnes valvurite salk jalgsi, samuti mustas riides, mille keskel paistis süüaluse kahvatu kaju, lähenedes pikkamisi, kuid kartuseta oma saatuse lõpupai-gale. Temalt olid võetud kõik ta ehted, sest nende seas võis ehk peituda mõni saadana amulett, mis see oma ohvri-tele selleks annab, et neid takistada pihtimast isegi piina-mistel. Jämedast valgest riidest lihtsalt valmistatud riie oli ilmunud tema idamaaliste kehakatete asemele, kuid tema pilgus oli nii palju resigneeritud julgust, et isegi selles riides ja ilma ühegi ehteta peale oma mustade lokkide äratas ta ka kõige valjemas vagatsejas kahetsust, miks küll nii kena olevus on tehtud kurjuse anumaks ja kuradi orjaks.

Ohvri järel käis salk pretseptooriumi alamaid elanikke, kõigil käed kokku pandud ja silmad maha löödud, nagu püha kord nõudis.

See aeglane rongikäik liikus mööda kingu külge üles-poole, tipule, kus oli turniiriplats, ja sinna sisse minnes tegi ta seal terve ringi paremalt poolt pahemale ning jäi siis seisma. Sündis väike segadus sel silmapilgul, kui suur-meister ja tema kaaslased, peale võitleja ja tema risti-isade, oma hobuste seljast maha tulid ja need kannupoiste kätte andsid, kes nad võitlusväljalt ära viisid.

Õnnetu Rebekka viidi tuleriida juurde mustale toolile. Esimesel momendil, mil ta heitis pilgu sellele õudsele surma-paigale, mis oli meeltele sama kole kui kehale piinav, valdas teda hirmuvärin ja silmi sulgedes näis ta palvetavat, sest ta huuled liikusid, kuigi ei tulnud kuuldavale sõnu. Üüri-kese aja pärast avas ta aga silmad uuesti ja vaatas kindlal pilgul tuleriita, nagu tahaks ta sellega harjuda, misjärel ta oma pea pikkamisi ja loomulikult kõrvale pööras.

Vahepeal oli suurmeister oma paigale asunud, ja kui rüütelkond tema ümber istet võtnud, igaüks oma seisuse kohaselt, andis mürisev pasunate hää l teada, et kohus on kokku kogunenud. Siis astus Malvoisin kui võitleja risti-isa ette ja pani Rebekka kinda võitluspandina suurmeistri jalge ette.

„Vahva isand ja kõrgeauline isa,“ ütles ta, „siin seisab hea rüütel Brian de Bois-Guilbert, tempelordu pretseptor, kes kinnast vastu võttes, mille ma praegu teie jalge ette panin, enese kohustas täna võitlema tõendamiseks, et see juuditüdruk, nimega Rebekka, on Siioni püha tempelordu kohtuotsuse õigusega ära teeninud, mille põhjal ta nõiana peab surema, — siin ta seisab, ma ütlen, ja on valmis rüütelikult ja ausalt võitlema, kui see on teie pühitsetud tahtmine.“

„On ta vandunud, et tema võitlus on õige ja aus?“ küsis suurmeister. „Too lunastaja kannataja-ihu ja *Te igitur*¹⁾ siia.“

„Härra ja kõrgeaulisem isa,“ vastas Malvoisin valmilt, „meie vend vandus juba oma asja õigluse hea rüütli Konrad de Mont-Fitchet kätte ja muud vannet ei peaks võima temalt nõuda, sest tema vastane on uskmatu ja ei või vastuvannet teostada.“

Alberti suureks rõõmuks oli see seletus rahuldav, sest kaval rüütel oli aimanud raskust või õigemini võimatust, Brian de Bois-Guilbertisse sedavõrt mõjuda, et ta selle rahvaskogu ees vannuks, ja oli sellepärast leidnud ettekäände, mis ta sellest talitusest vabastas.

Kui suurmeister Albert Malvoisini vabanduse oli vastu võtnud, andis ta heeroldile käsu oma kohust täita. Jällegi mürises pasunahää l ja ette astudes hüüdis heerold valjusti: „Kuulge, kuulge! Siin seisab hea rüütel, härra Brian de Bois-Guilbert ja on valmis võitlema mõne vabaverelise rüütliga, kes tahaks juuditüdruku Rebekka nõutud ja temale lubatud proovivõitluses välja astuda, sest tema ise isiklikult

---

1) Nende sõnadega algab katoliku jumalateenistuse muutumatu peaosa. Tõlk.